

κεφαλληνιακούς εὐφυεῖς ιδιωτισμούς, ὅπως προσδίδῃ δι' αὐτῶν εἰς τὴν ἔννοιαν ἑξαρσιν κωμικότητος, προσέχων εἰς τὸν πλοῦτον καὶ τὴν πρωτοτυπίαν τῆς ὁμοιοκαταληξίας, ὥστε ἡ τελευταία λέξις νὰ ἐκρήγνυται πολλάκις ὡς πύραυλος καὶ νὰ σκορπίῃ σπινθήρας εὐθυμίας. Διὰ τοῦτο τὸ ἔργον τοῦ ἔλαβε τοιαύτην ἔκτασιν καὶ ὑπῆρξε τόσο ἐπιτυχές καὶ τόσο ἀρεστόν. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ θὰ ἐπιζήσῃ περισσότερο, ὡς φιλολογικὸν μνημεῖον, καὶ ὅταν θὰ γραφῇ ἡ ἱστορία τῆς κεφαλληνιακῆς καὶ ἐν γένει τῆς ἐπτανησιακῆς σατυρογραφίας, τὸ ὄνομα τοῦ Γεωργίου Μολφέτα δικαιούται νὰ καταλάβῃ ἐν αὐτῇ μίαν θέσιν τιμῆς.

(Ἰούλιος, 1916)

ΜΠΑΜΠΗΣ ΑΝΝΙΝΟΣ

Η ΑΡΑΧΝΗ

Πανώρημα κόρη, διαλεχτή, κόρη πρωτοτεχνήτρα
στο φάσιμο, στο πλέξιμο, καὶ ἔς ὅλα τὰ κεντίδια·
τὰ χέρια τῆς στάζουν δροσιά, ἀχτίδα ἢ βελονιά τῆς,
ἔχει τὸ χτένι τ' ἀργαλειοῦ διαμαντοστολισμένο·
ἔχει καὶ τὰ πατήματα ἀπὸ καθάριο ἀσήμι,
καμάρι τοῦ πατέρα τῆς καὶ ὅλων τῶν δικῶν τῆς.

Εἶχε δασκάλα μιὰ θεά, τὴν πρώτη τοῦ Ὀλύμπου,
τὴ γαλανή, τὴ φρόνιμη, τὴν ὀλοστολισμένη,
ποῦναι πρώτη στὰ γράμματα, πρώτη στὴν κάθε τέχνη,
ποῦ στὴν Ἀθήνα χάρισε τὴν ἀργυροφυλλοῦσα,
καὶ τὴν ἐγέννησε ὁ Θεὸς χωρὶς νὰ ᾗ μητέρα.

Ἔσως ἢ κόρη κ' ἔννοιωσε στὰ στήθια ᾠερηφάνεια,
σὰν ἔβγαλ' ἀπ' τὸν ἀργαλειὸ τὸ διάφανο τὸν πέπλο,
ποῦ χέρια δὲν τὸν πιάσανε κ' ἔχει δροσιὰ στημόνι
καὶ τῆς ἀχτίδες τῆς λαμπρὲς τοῦ ἡλίου ἔχει ᾠάδι,
κ' ἔχει καὶ γιὰ κεντήματα ὅλου τοῦ κάμπου τ' ἄνθη.
— «Γιὰ ᾠές, θεά τοῦ Ὀλύμπου, εἶμαι καλλίτερή σου.
Στὴν τέχνη ποῦ μοῦ δίδαξες σοῦ πρέπω γιὰ δασκάλα,
κι' ἂν θέλῃς παραβγαίνουμε καὶ δὲν χασομεροῦμε».
Τὰ λόγια αὐτὰ σὰν ἄκουσε, ἐμάζεψε τὰ φρούδια
κ' εἶπ' ἡ Θεά: — «Ἔχεις νὰ ᾠῇς τί εἶνε ὁ θυμὸς μου,
ἀνθρώπου θνητοῦ γέννημα! Τώρα εὐθύς θὰ γίνῃς
συχαμερὸ ζωῦφιο, μαῦρο, καταραμένο,
ὀλομερῆς κι' ὀλονυχτῆς νὰ φαίνῃς τὸ πανί σου
σὲ σπίτια ὀρημαδιάρικα, σὲ μουχλιασμένους τόπους,
χωρὶς μετὰξί καὶ κλωστή, μὲ τὴν ἀναπνοή σου.
Καὶ νὰν' ἢ παρουσία σου κατάρα στοὺς ἀνθρώπους!»
Ὁ λόγος ἐζωντάνεψε· γεννήθηκ' ἡ Ἀράχνη.